

Nr 370.

Av herr **Hansson** i Skediga och **Svensson** i Vä, *angående dispositionen av anslaget till fria sommarresor för barn.*

I årets statsverksproposition har chefen för socialdepartementet för nästkommande budgetår begärt dels ett anslag på 1 miljon kronor till fria sommarresor för barn, dels ett anslag på 200 000 kronor till bidrag till sommarkolonier. Denna verksamhet, som nu pågått under några år, har utan tvivel varit till stor nytta för barnens hälsa och kroppsliga utveckling. Detta gäller städernas och samhällenas barn, landsbygdens barn ha hittills icke kommit i åtnjutande av dessa välfärdsanordningar från samhällets sida. I år skall emellertid statsbidraget till driftskostnaderna vid sommarkolonier huvudsakligen utnyttjas till förmån för klena och sjuka barn på landsbygden.

För att erhålla fria sommarresor gäller bland annat, att familjen har tilldelats rabattkort på livsmedel och att barnen äro högst fjorton år gamla och hemmahörande i stad, köping eller municipalsamhälle med minst 8 000 invånare. Bidrag till resan utgår i allmänhet icke för längre avstånd än 60 mil, och lantvistelsen skall räckta minst fyra veckor. Mödrar, som medfölja barn under tio år, äga också rätt till att erhålla fri resa. I regel bekostas endast en sådan mödrareisa per familj; är modern förhindrad att stanna minst fyra veckor, kan hon dock få fria tur- och returbiljetter både vid barnets utresa och dess hemresa. Om modern icke har möjlighet att medfölja barnet, kan annan vårdare eller vårdarinna få samma förmåner som modern. Anknytningen till livsmedelsrabatteringen har enligt förslaget i årets proposition något uppmjukats.

Som ovan nämndes ha möjligheterna för klena och eljest ogynnsamt ställda barn på landsbygden och i de mindre tätorterna att erhålla en stärkande sommarvistelse med god omvårdnad något ökat. Behovsprövningen blir i detta fall dubbel, för att inte säga tredubbel. För det första skola barnen inneha rabattkort, för det andra skola de vara klena och för det tredje eljest ogynnsamt ställda. Det första kravet kan utan vidare konstateras och likaså det andra, under det att det är svårare att avgöra vad som menas med eljest ogynnsamt ställda barn. Utan tvivel kan ett visst godtycke lätt komma till uttryck vid tolkningen av denna bestämmelse, vilket måste betraktas som synnerligen otillfredsställande.

Denna synpunkt spelar emellertid mindre roll i jämförelse med det

faktum att landsbygdsbarnen i verkligheten inta en särställning. Först sedan de blivit sjuka, kunna de komma i åtnjutande av en stärkande sommarvistelse. Men nu är huvudavsikten med de fria sommarresorna just att förebygga sjukdom och klen hälsa. Och detta måste gälla landsbygds barn i lika hög grad som städernas. Det är därför knappast rimligt att utfärda olika bestämmelser, i varje fall är det icke förenligt med rättvisa och billighet.

Det stora flertalet av landsbygdens barn befinner sig fortfarande utanför stadsbarnens möjligheter att under sommaren få vistas i en annan omgivning än den vanliga. Det är ett enkelt rättvisekrav, att förhållandena i detta avseende utjämnas mellan stad och land, och att alla barn oavsett bostadsort bliva jämställda. Därför böra bidrag till resor för landsbygdens barn kunna utgå från anslaget till fria sommarresor efter samma grunder, som gälla för städernas barn. Såsom det nu är måste många barn, särskilt från lantarbetar- och småbrukarhem, på grund av ekonomiska skäl avstå från såväl resor som skolresor. Hemmens ekonomi är ofta så svag, att den icke tål någon extra belastning. Landsbygdens barn behöva liksom alla andra barn den nytta och rekreation, som besök i andra trakter i så hög grad skänka.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att från anslaget till fria sommarresor bidrag skall kunna utgå till resor, även skolresor, för landsbygdens barn efter i huvudsak samma grunder, som gälla för städernas barn.

Stockholm den 23 januari 1945.

K. E. Hansson,
Skediga.

Gustaf Svensson
i Vä.